

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΑΣΜΑΤΑ

ΕΚ ΤΩΝ

ΕΝ ΤΩ ΑΙΓΑΙΩ ΠΕΛΑΓΕΙ,

Συλλεχθέντα καὶ τὸ πρῶτον δημοσιευόμενα.

Α'.

ΤΟΥ ΜΑΝΕΤΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ.

Ὅποιος θέλῃ, ν' ἀκούσῃ καὶ νὰ μάθῃ,
Τοῦ Μανέτα ἡ ῥίμα πῶς ἐστάθη·
Ἦτονε καπετάνιος ἔακουσμένος,
Ἐστὴ Μῆλο μέσα ἦτον πανδρεμμένος.
Εἶχε καὶ γυναῖκα ἀπὸ τὸ Κάστρο,
Κ' ἔλαμπεν ἡ ἐμμορφιά της ἄν τ' ἄστρο,
Καὶ ὁ Μανέτας νὰ ταξειδεύσῃ θέλει,
Εἰς τῆς Μῆλο μὲς ἑστὸ μπογάζι πάλι.
Κη_ ἄφησε ἑστὸ σπίτι τὸ ἐδικό του,
Ἐνα παπᾶ ἐπιτροπικό του.
Κη_ ἀκόμῃ ἡ φρεγάδα δὲν ἀλαργάρει,
Κη_ ἄρχισεν ὁ παπᾶς νὰ τὴν πειράζῃ.
« Σύρε, παπᾶ μ' ἑστὴ λειτουργιά σου,
Μὴ βάλω καὶ σὲ κόψουν τὰ μαλλιά σου.
Σύρε, παπᾶ μ' ἀποτ' ἐμένα,
Μὴ βάλω καὶ σοῦ κόψουν τὰ γένεια. »
Νὰ ἰδῇς ὁ σκυλόπαπας τί κάνει,
Παίρνει πένα, χαρτί καὶ καλαμάρι,

Καὶ γράφει τοῦ Μανέτα γραφὴ γραμμένη,

Καὶ μὲ τὴν μαύρη βοῦλα βουλωμένη.

« Ἦξευρε ἡ γυναῖκά σου πῶς σ' ἀρνήθη,

Καὶ μ' ἄλλον καπετάνιο ἐκοιμήθη. »

Κη_ὁ Μανέτας τοῦ τενέντη φωνάζει,

Μέσα σ' τῇ Μῆλο διὰ νὰ 'πάγῃ.

Σαρπάρ' ἡ φελουῖκα, μὲ βία φεύγει,

Κη_ἀπ' τῇ βία της ψωμὶ δὲν 'παίρνει.

« Εἰς τὴν Μῆλο νὰ 'πᾶς ἀπ' ὄνομά μου,

Νὰ 'πάρῃς τῇ γυναῖκα καὶ τὸ παιδί μου. »

— « Για 'πέτε τῆς γυναίκας τοῦ Μανέτα,

Ὅτι ὁ ἄνδρας της τὴν χαιρετᾷ.

'Πέτε της νὰ προβάλῃ νὰ τὴν ἰδοῦμε.

Κοντᾷχομε 'μμάτια καὶ δὲν μπορούμε. »

'Στὴν κάμαρά της 'μπαίνει γιὰ ν' ἀλλάξῃ

Τὰ ρούχα τὰ χρυσᾷ της γιὰ νὰ βάλῃ.

'Στὴ σκάλα κατέβαινε μὲ καμάρι,

Θαῖρῶντας πῶς τὴν πᾶνε σ' τὸ καράβι.

« Ἀνάμεσα πελάγου κομπασσάρω

Σὲ τί βαθυὰ νερά νὰ τὴν φουντάρω; »

Μὰ πάλι ὁ τενέντης τὴν ἐλυπήθη :

Κη_ἀπ' τ' ἄλλο μέρος τὸ Θεὸ 'φοβήθη.

« Ἄς τὴν πᾶμε σ' τὸ καράβι

Κη_ὁ ἀφέντης κουμαντάρει. »

Ὁ ἄνδρας της τὴν βλέπει καὶ φωνάζει :

'Στὸ κάτσαρο 'πάνω κη_ἀναστενάζει.

'Ετοίμασε τραπέζι νὰ τὴν γεύσῃ,

Γιὰ τ' εἶχε 'στὸ νοῦ νὰ τὴν φαρμακεύσῃ.

— « Δὲν ξέρω πῶς εὐρίσκομαι πολλ' ἀνακατωμένη,
Ἴσως ἀπὸ τὴν θάλασσα καὶ εἶμαι ζαλισμένη. »

— « Σύρε, κυρά μου, σ' τὰ περιβόλια
Ποῦ κελαδοῦνε κάθε λογιῆς ἀηδόνια. »

Μία τρουμπονιά τῆς δόνουν σ' τὸ κεφάλι,
Καὶ ἀκόμα σ' τὸ νοῦ τῆς δὲν τὸ βάλλει·

Κη_ἀπέχει ξαναδευτερόνουν πάλι

Καὶ ἐτότε τὸ βάλλει σ' τὸ κεφάλι.

« Τέκαμα τ' ἀνδρῶ μου καὶ μὲ σκοτόνει;

Καὶ θάνατον μοῦ δόνει;

Ἀφῆτέ με μιὰν ὥραν νὰ ζήσω πρὶν ἔμπῳ σ' τὸν Ἀδῆ,

Ὅσω νὰ φέρουν τὸ παιδί μου ἀπὸ τὸ καράβι·

Νὰ τ' ἀγκαλιάσω, νὰ τὸ φιλήσω

Κη_ἀπὲ νὰ ξεψυχήσω. »

Καὶ φεύγει ὁ τενέντης θυμωμένος

Εἰς τὸ καράβι πάγει μανιασμένος.

« Ἀδίκᾳ τὴν ἐσκότωσες τὴν καῦμένη,

Τὸ Θεὸ ἀφῆκε νὰ σὲ παιδεύῃ. »

— « Ἦτέ με ποῦ τὴν ἔχετε θαμμένη,

Νὰ ἔπαγω νὰ τὴν κλάψω τὴν καῦμένη.

Εὐπνα λιγνή μου, νὰ δῶ τὸ εἶδί σου,

Εὐπνα ἴτι σὲ γυρεύει τὸ παιδί σου.

Εὐπνα ἔψηλῃ λιγνή μου, φιδὸρ ντὶ Ζάντε,

Ἦτο δὲν ἦτον ἄλλη μὲς σ' τὸ Λεβάντε.

Εὐπνα ἔψηλῃ λιγνή μου, φιδὸρ ντὶ Ἰόρτε,

Ἦτο ὁμοιάζεις τοῦ Ἡλίου σ' τὸ κολόρε. »

Καὶ βγάζει τὸ μαχαίρι μοναχὸς του

Καὶ σφάζετ' ἀπατὸς του.

Β'.

Ἦς μεγάλην ἐξορίαν, σ' ἓνα λαγκάδι μία ταχυνή
Ἐπῆγε σ' τὸ κωπάδι, σὲ δένδρα, σὲ λιβάδι πανώρηα λυγερή
Πανώρηα λυγερή, πανώρηα κόρη.
Ἦς ἀν καλὴ καρδιά κ' ὠραία σ' τὸ θώρι.
Ἐμπῆκε σ' τὰ πρόβατα τὰ ἴδικά της
Κ' ἔλαμπε Ἦς ὁ ἥλιος ἡ ἐμμορφιά της.
Ξανθὰ ἦτον τὰ μαλλιά της,
Στολὴ καμάρι τὸ κορμί της.
Κ' ἡ φορεσιά της ἦτανε ἄσπρη,
Καὶ ἔλαμπε Ἦς οὐρανὸς μὲ τ' ἄστρον.
Στρέφω, τὴν βλέπω μεσ' σ' τὰ ὀφθαλμοῦ,
Μ' ἐρράγισ' ἡ καρδιά τρία κομμάτια.
Ἔρωτας εἶχα καὶ δὲν τὸ ξεῦραν,
Καὶ νὰ μὲ παγιδεύσωσι γυρεῦγχν.
Σὰ με εἶδαν οἱ ἔρωτες κοντά τους
Μὲ προθυμῶν ἀπλῶσαν τ' ἄρματα τους,
Παίρνουν τότε σαγίτες καὶ βερτόνια,
Γιὰ νὰ μοῦ δώσουν κρίσι τὴν αἰώνια.
Καὶ μιὰ σαγίτα σ' τὴν καρδιά μου σώνει,
Καὶ εἶπα τὸ κορμί μου δὲν ἐγλυτόνει.
Μέσα σ' τὴ βρύσι πέφτω λιγωμένος
Καὶ ἡ κόρη θαρρεῖ εἶμαι ἀποθαμμένος.
Λέγει « τῶν ὀφθαλμῶν μου τὰ παιγνίδια
Ἐλαβῶσαν τὸν βοσκὸν αἰφνίδια. »
Ἔρχεται ἔμπρός μου καὶ μὲ γνωρίζει
Πῶς εἶμαι λιγωμένος κ' ἀρχινίζει.

Ὡσάν καλὴ καρδιὰ καὶ ὠραία,
Ἡ καλὴ κη_ᾶσπρη περιστέρα.
Ῥαίνει καὶ λεντουρᾶ τὸ πρόσωπό μου
Μοῦ ᾿φανήθη, πῶς εἶναι γιατρικό μου.
ΠΑίρνει κ' ἐξαναῤῥαίνει με πάλι,
Διὰ νὰ μὲ σηκώσῃ ἀπὸ τὴ ζάλη.
Σκύφτει, ᾿παίρνει βότανα μυρισμένα,
Λουλούδια, γιὰ νὰ μυρίσῃ ἐμένα.
Τὰ βότανά της ἐμυρίζαν τόσον!
Ἀπὸ τὴ γῆς νεκρὸ μὲ ἐσηκῶσεν.
« Τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μου κη_ ἂν δώσω,
Δὲν ᾿μπορῶ τὸ χρέος μου νὰ πληρώσω. »
« Ὡμορφος ὁ βοσκὸς, ὠμορφα κάλλη,
Εὐρίσκεται σὲ παιδεμὴ μεγάλη.
Καὶ πῶς ἐγὼ νὰ μὴ τὸν βοηθήσω
Τ' ἀγαθὸ μου σπλάχνο ν' ἀφήσω; »
Σ' τὸ δρόμο ἐκεῖ ποῦ καρτεροῦσαν,
Ἐνας τοῦ ἄλλου τὰ χέρια κρατοῦσαν.
Κόβγουσι βάγια, κάνουν δακτυλίδι,
Δίνω ἐγὼ, κ' ἐμένα ἐκείνη.
« Ἄς βόσκη τὸ κωπάδι μοναχό του,
Κη_ ᾶς χαίρεται κη_ αὐτόνε γιὰ τὸ βοσκό του. »
Βλέπω ἓνα σπήλῃο κ' ἓνα κλινάρι,
Μιὰ χαρὰ κ' ἓνα καμάρι.
Βλέπω μιὰ μαχαίρα ἀκονισμένη,
Καὶ μ' ἓνα λουρὶ κρεμασμένη.
Τὴν ἐρωτῶ « ἔχεις μάννα καὶ κύρι;
Καὶ ποῖον ἔχει τὸ σπήλῃο νοικοκύρι;

— "Ενα πατέρα, καλὸ γεροντάκι,
'Επῆγε ἀπὸ τὰ χθὲς σ' τὸ χαράκι.—

Καὶ τὸ παῖξε γέλασ' ἀρχηνίζει

Κη_ ἄρχησε ἡ ἀνατολὴ νὰ κοκκινίζει.

« Ὁ νεκρὸς ψυχὴ ὅταν κάμῃ, κη_ ὁ αὐγερινὸς ἀποσπερίσῃ,

Τότ' ἄλλη λιγυρὴ θελ' ἀγαπήσει. »

Τότ' ἀρχηνίζουν τὰ ὀμμάτια τῆς νὰ τρέχουν,

Τὰ κοραλλένια χεῖλια νὰ βρέχουν.

« Ἀνάθεμά σε Μοῖρά μου καϋμένη!

Ποῦ μοῦ τὴν εἶχες αὐτὴν φυλαγμένη,

Ὡς ἀναψα τὸ κερί, νὰ μοῦ σβύσῃς

Καὶ σὲ μεγάλο σκοτάδι νὰ μ' ἀφήσῃς. »

Βλέπω ἐπὶ ἐκεῖ εἰς τὸ χαράκι

"Ενα μαυροφορεμένο γεροντάκι.

Στέκω χαιρετῶ τον,

Καὶ γιὰ τὴν βοσκοπούλα ἐρωτῶ τον.

« Ἐκείνη, ὦ υἱέ μου, ποῦ ἐρωτᾶτε,

Σήμερα εἶναι τὰ ἑνεάμερά της.

Ἢ συλλογὴ ποῦ ἔχε κάθε βράδυ,

Παράκαιρα τὴν ἔβανεν σ' τὸν Ἄδην.

« Ἄς περπατῶ γδυμνὸς κη_ ἀναμαλλιασμένος,

Κη_ ἄς λένε πῶς εἶμαι δαιμονισμένος.

Ὅταν ποτὲ ὁ κόρακας ἀσπρίσῃ καὶ ὁ αὐγερινὸς ἀποσπερίσῃ,

Τότε κ' ἐγὼ ἄλλην θελ' ἀγαπήσει. »

Βγαίνει τὸ μαχαῖρι μοναχὸς του

Καὶ σφάζετ' ἀπατός του.

Γ'.

“Ένας κοντός κοντακιανός εἶχ’ ὠμορφη γυναῖκα,
Τὸν φθόνησαν καὶ τοῦ ’βαλαν βαρεῖα μεγάλη τόσα.
’Επώλησε τὰ σπῖτια του κη ἀκόμα δὲν ἐφθάναν,
’Επώλητε τ’ ἀμπέλια του κη αὐτὰ δὲν τὸν ἐβγάλαν.
’Παῖρν’ ὁ κοντός τὴν ὠμορφη καὶ σ’ τὸ παζάρι ’πάγει,
Γενίτσαρης ἀπήντησε, κάθεται καὶ ῥωτάει.
“ Πόσα κοντὲ μ’ τὴ λυγερή; ”
— “ Τῶνα της χεῖλι χίλια δυὸ καὶ τ’ ἄλλο τρεῖς χιλιάδες,
Τῶνα της ῥιζομάγουλο ἀμέτρητες μυριάδες. ”
’Παίρνει τὴν ὁ Γενίτσαρης τὴν πάει σ’ τὸν μπαχτσέ του.
Πουλάκια κελαδοῦσανε, πουλάκια κελαδοῦνε.
“ Φιλεῖ ὁ ἀδελφός τὴν ἀδελφή καὶ δὲν τὴν ἐγνωρίζει. ”
— “ Γιὰ ’πές με, πές με λιγυρή, ἀπ’ ἔντα τόπον ἦσαι; ”
— “ Ἡ μάννα μ’ ἦτ’ Ἀμοργιανὴ καὶ ὁ κύρις μου Κορφιάτης.
Εἶχ’ ἀδελφὸ Γενίτσαρη, δώδεκα χρόνια λείπει. ”
’Παίρνει τὴν ὁ Γενίτσαρης τὴ λιγυρὴ καὶ σ’ τὸν κοντὸ τὴν πάγει.
“ Πάρε, κοντὲ μ’ τὴν ὠμορφη καὶ μὲ τὴν ἀδελφή μου.
Καὶ τ’ ἄσπρα ποῦ σοῦ ἔδωσα, νὰ ἔναι γιὰ προικιό της. ”

Δ'.

Μία λιγυρὴ κατέβαινε ἀπὸ ν’ ἀνηφοράκι,
’Πάει σ’ τὴ βρύσι γιὰ νερὸ νὰ πιῇ καὶ νὰ γιομίσῃ.
Τρεῖς λιγυραῖς τὴν ἀπαντοῦν κ’ ἡ τρεῖς μαργιολεμμέναις.
“ Μωρὴ λουλή, μωρ’ ἀγνωστη, μωρὴ ξελογιασμένη !
Τὸν ἀγαπᾷς ’πανδρεύγεται κη ἄλλη γυναῖκα ’παίρνει.
’Απὸ τοὺς κάμπους ἔρχεται, σ’ τοῦ πεθεροῦ του ’πάγει.

Χρυσᾷ φορεῖ, χρυσᾷ πατεῖ, χρυσᾷ καβαλικεύει. »

Ἔμαθα πῶς τὴν ἀπαντᾷ κη ἀπὸ κοντὰ τῆς λέγει.

« Στάσου σ' τὴν μπάντα λιγυρῇ, μὴ σὲ πατήσ' ὁ μαῦρος. »

— « Ὁ μαῦρος μου δὲν μὲ πατεῖ, σὰ θέλ' ὁ καβαλάρης. »

— « Σὰν θέλῃς, μαυρομμάτα μου, κουμπάρα νὰ σὲ βάνω. »

— « Ἄς νὰ τὸ 'πῶ τῆς μάννας μου κη ὅτι ὀρίζῃ κάνω.

Μάννα σ' τὸ γάμο μὲ ζητοῦν τὰ στέφανα νὰ πιάσω. »

— « Ἄν ἔχῃς πόδια νὰ σταθῇς, γλῶσσα γιὰ νὰ 'μιλήσῃς,
Κ' ἔχῃς καὶ χειροπάλαμο στέφανα νὰ κρατήσῃς. »

— « Ναὶ ἔχω πόδια νὰ σταθῶ, γλῶσσα γιὰ νὰ 'μ'λήσω.

Ἔχω καὶ χειροπάλαμο στέφανα νὰ κρατήσω. »

Πιάνει καὶ στολίζεται τρεῖς ἡμέραις καὶ τρεῖς νύκταις.

Βάνει τὸν ἥλιο πρόσωπο καὶ τὸ φεγγάρι στήθη,

Καὶ τοῦ κοράκου τὸ φτερὸ βάνει καγκελοφρύδι.

Παπᾶς τὴν εἶδε κ' ἔσφαλε, διάκος τὸ νοῦ του χάνει,

Κ' ὁ νεὸς ὁποῦ τὴν ἀγαπᾷ, στέκει, παραλογιάζει.

« Παπᾶ μ' ἂν ᾔσαι χριστιανὸς, ἂν ᾔσαι βαπτισμένος,

Ἀπόγυρε τὰ στέφανα ἐπάνω σ' τὴν κουμπάρα. »

— « Ἄντε νὰ φύγω μάννα μου, τὸ παραπονεμένο,

Κ' ἐγὼ τὸ εἶδα σ' τὸν ὕπνο μου πικρὸ φαρμακευμένο.

Χρυσὸ σταυρὸ μοῦ ἐδόνανε,

Κη ἄλλοι μοῦ τὸν ἐπήρανε. »

— « Καλὸ σ' τῇ θυγατέρα μου,

Τὰ ἑμάτιά μου, τὸ φῶς μου,

Κουμπάρα τὴν ἐβάνανε

Καὶ νύφη τὴν ἐφέρανε. »

Ε΄.

Γιὰ ῥηγκρασθῆτε νὰ σᾶς ῥῶ μία καινούργια νόβα,
Γι' αὐτὴ ποῦ ῥαρμακώθηκε σ' τὴ Σμύρνη, σ' τοῦ Μπουρνόβα.
Αὐτὴ ἀγάπα ἔνανε, κη ἀγάπα τὴν κ' ἐκεῖνος.
Μ' αὐτήνη ἦτονε πιστὴ, καὶ δῖγνωμος ἐκεῖνος.
«Φθαν' ὁ καιρὸς ὅπου ῥμαστε, ψυχὴ μου, σ' τὴν ἀγάπη»
ῥΕλα νὰ βλογηθούμενε νὰ ῥγοῦμ' ἀπὸ τὰ πάθη,
Νὰ ῥγοῦμ' ἀπὸ τὰ βάσανα κη ἀπὸ τὴν ἀμαρτία.
ῥΙσως ῥμπορέσω καὶ ἐγὼ νὰ ῥπῶ σ' τὴν ῥκκλησία. »
Κη αὐτὸς ἀπελογήθηκε μὲ τὴν ἀπονία.
« ῥΑποτ' ἐμένα, ῥμμάτια μου, μὴν ῥχης τὴν ἐλπίδα.
Διαμαντικὰ, μαλάματα ποῦ σοῦχω καμωμένα,
ῥΟλα χαρίζω σοῦ τα, καὶ δὲν θέλω πλεὰ κἀνένα.
ῥΕπαρε κη ῥνδρα ὡμορφο νᾶναι τῆς ἀρεσιᾶς σου·
Δέκα χιλιάδες δίνω σου, νὰ ῥναι πάντα προικιά σου. »
— « Σὰ δὲ μὲ θὲς βλογητικὴ γυναῖκα νὰ μὲ πάρης,
ῥΕχε με ὅπως εἶχες με καὶ μὴ μ' ἀμπαντονάρης. »
Στὴν κάμαρά της ῥμπηκε κ' ἐπῆρε τὸ φαρμάκι,
Καὶ σ' τὸ ποτήρι τῶβαλε ῥσάν νὰ ῥτανε χιονάκι.
Σὲ ὥραις εἴκοσ' τέσσαρες ῥχασε τὴν ζωὴ της,
Σ' τὴν κόλασιν ἐπήγαινε ἡ σκύλα τὴ ψυχὴ της.

ΣΤ΄.

Μία λιγυρὴ ῥτραγούδησε εἰς ἓνα βουνάκι·
Μᾶτον τ' ἀέρι δροσερὸ καὶ σ' τὸ ῥγιαλὸ τὸ πάει.
Καράβια ἀρμενίζανε, καράβια βολτατζάρουν·
Μὰ ῥνα καράβι τῆς φιλιᾶς, καράβι τῆς ἀγάπης,

Νὰ βολτατζάρη δὲν ἔμπορεῖ, ν' ἀράξῃ δὲν ἡξεύρει·

— « Ἀλλάξε, κόρη μ' τὸν σκοπὸ ν' ἀποδιαβῇ ἡ ἀρμάτα. »

« Μὰ ἔγω κηρὸν ἐτραγούδησα, γιὰ μυρολόγι τοῦπα.

Ὁ ἄνδρας μου ἀρρώστησε κηρὸν ἀρρώστικὸ γυρεύει,
Κηρὸν ἀρρώστικὸ μοῦ γύρεψε κηρὸν τόπος δὲν τὸ ἔχει.

Ἀπ' ἄγριο λάφι τὸ τυρὶ καὶ τοῦ λαγοῦ τὸ γάλα.
Κ' ὅσῳ ν' ἀρμέξω τοὺς λαγοὺς καὶ τῆς ἀγριολαφίνας,

Ὁ ἄντρας μου ἔαρρώστησε κηρὸν ἄλλη γυναῖκα ἔπῃρε.
Ἀπὸ ὕψηλὰ νὰ γκρημνισθῇ καὶ χαμηλὰ νὰ πέσῃ!

Πέντε περούνια νὰ βρεθοῦν, πέντε πληγαὶς νὰ κἀνῃ,
Κ' ἐγὼ διαβάτρα νὰ βρεθῶ, διαβάτρα νὰ περάσω·

— « Καλῶς τὰ κάνετε γιατροὶ, καλῶς τα πολεμᾶτε,
Ἄν κόβουν τὰ ξυράφια σας, κρέατα μὴ λυπᾶσθε·

Ἔχω κ' ἐγὼ ἑπὶ πᾶνι, τριάντα πέντε πήχαις
Τῆς πέντε βάνω γιὰ ξαντὸ, τῆς δέκα γιὰ μουτάρι
Τῆς ἄλλαις ἀποδέλοιπαις σάβανο νὰ ταῖς βάνῃ. »

Ζ'.

Ἢ Εὐγενοῦλα ἡ μικρὴ, ἡ μικροπαντρεμμένη,

Ἀπὸ μικρὴ καυχῆθηκε τὸν Χάρο δὲν φοβεῖται.

Γιατ' εἶν' τὰ σπίτια τῆς ὕψηλὰ κηρὸν ἄντρας τῆς παλληκάρι.

Κ' ὁ Χάρος ὅταν τ' ἄκουσε, πολὺ τοῦ κακοφάνῃ.

Μαῦρο πουλάκι ἔγινεκε, μαῦρο χελιδονάκι,

Ἐπῆγε κ' ἐλόχεψέ τὴν τὴν νύκτα σ' τὸ κρεβάτι.

« Σταυροὺς λέπω σ' τὴν πόρτα μου, λιτιέρα σ' τὴν αὐλή μου. —

Γιὰ πεθερός μου ἔπεθανε, γιὰ πεθερά μου πάγει.

Γιὰ ἔπο τὰ κουνιαδάκια μου κἀνένα θά σκοτῶσαν.

Ἰέτε μου, παλληκάρια μου, τίνος εἶναι τὸ μνη̃μα; »

« Τῆς Εὐγενούλας τῆς μικρῆς τῆς μικροπαντρεμμένης,

Ἰπὸ μικρὴ καυχῆθηκε τὸ Χάρο δὲν φοβᾶται κτλ. (1).

(1) Ἰκανοὶ τῶν ἐν τοῖς ᾄσμασι τούτοις στίχων εἶναι ἐλλιπεῖς· ἀλλὰ προ-
τιμήσαμεν τὸ νὰ δημοσιεύσωμεν αὐτοὺς ὡς ὑπηγορεύθησαν ἡμῖν ἀδόμενοι,
ταῦ νὰ διορθώσωμεν ὅπωςδῆποτε αὐτούς· διότι πολλάκις ἐν τοῖς τοιούτοις
ποιήμασιν ἀπαντῶσι στίχοι ἰδιόρρυθμοι, ἢ τὸ μέλος ἀναπληροῖ τὴν ἔλλειψιν
τοῦ στίχου.